

NHẠC SĨ GUITARIST CHÂU ĐĂNG KHOA

“Tôi rất ngại nói về tác phẩm, của mình”

Ngoài những tác phẩm soạn cho guitar, cho tú tấu, anh còn là tác giả của khoảng 100 ca khúc, nhưng khi hỏi, anh nghĩ gì về các tác phẩm của mình, anh trả lời: Tôi cũng không biết nói sao nữa. Tôi rất ngại nói về tác phẩm của mình...

Bài: HIỀN HÒA

Nhiều người nghe tới nhạc classic là tỏ ra e ngại vì quá bài bản, nên sợ là khó nghe. Nếu phải tư vấn một chút về “cách chơi” với thể loại nhạc này, anh sẽ nói thế nào?

Tôi thì không nghĩ nhạc classic là quá khó nghe, mà lý do chính là vì chúng ta quá ít nghe mà thôi. Cũng giống như một ai đó, nếu gặp một lần không nhớ, chúng ta cứ gặp lần thứ hai, thứ ba, và rồi vô số lần... chắc chắn chúng ta sẽ nhớ. Nếu thực sự yêu thích và muốn nghe nhạc classic thì hãy bắt đầu ngay, đừng nên chần chừ làm gì. Mỗi ngày nghe một ít, từ những bài quen thuộc, những bài semi-classic đến những bài lạ hơn, khó hơn. Cũng giống như ăn uống vậy, nhất là với những món hơi cay một chút, dần dần rồi sẽ quen và sẽ yêu thích. Cái gì khó mà chinh phục được thì mới thú vị chứ.

Để có dàn nhạc nghe được nhạc classic thì chắc phải tốn kém lắm phải không anh?

Ông bà ta có lời khuyên rất hay: “Liệu cơm gắp mắm”; đừng chạy theo vật chất bên ngoài, vì thực sự

thì không biết bao nhiêu cho vừa, bao nhiêu cho đủ. Chúng ta nghe nhạc hay nghe dàn nhạc? Nhà có radio thì nghe bằng sóng radio, có cassette thì nghe bằng cassette, thậm chí nghe bằng cả điện thoại di động, máy MP3 khi đi ra đường... bất kể cách nào, miễn nó đem được giai điệu bản nhạc đến với ta mà thôi. Nghe nhạc thì cũng tựa như đến trường đi học, cách nào cũng được: đi bộ, đi xích lô, đi xe đạp, hay đi xe hơi cũng thế, điều cốt yếu là đến được trường đúng giờ, và không cản trở việc học. Và cần thiết hơn nữa, là cái tâm của ta đến với âm nhạc như thế nào mà thôi.

Nghe anh nói thì thật là dễ dàng, nhưng ví như guitar classic, lĩnh vực mà anh vẫn theo đuổi và giảng dạy trong nhiều năm, nội cái chuyện không có lời kèm theo, làm sao để những người mới bắt đầu hiểu được?

Về chuyên môn, để lý giải điều này thì thật dài dòng và phức tạp; nhưng nói nôm na thì âm nhạc không đơn thuần là chuyện dễ hiểu, mà còn là để cảm, để tìm sự đồng điệu. Nghe một giai điệu nào đó,

nếu thấy hay, thấy gần gũi với tâm trạng của mình lúc ấy thì hãy thả một chút tưởng tượng vào, cùng nhạc đi đến một nơi nào đấy trong trí tưởng tượng, những cảm xúc buồn vui sẽ được chia sẻ. Nhiều người hay nói vui, nghe nhạc không lời còn dễ hơn nghe nhạc có lời, vì giữa nhạc và lời, người nghe chỉ phải tập trung vào có một nửa. Classic đã tồn tại trong một thời gian khá dài, ít phải có cái lý của nó, hãy kiên nhẫn lắng nghe một chút, nếu cảm thấy có nhu cầu tìm hiểu.

Anh có công nhận là hiện nay để tìm mua đĩa classic và tìm những địa điểm để nghe là rất khó?

Đúng là tại Sài Gòn không có nhiều địa điểm chuyên bán thể loại nhạc này, nhưng ngoài những cửa hàng audio phile rải rác, hay các tiệm đĩa như 78-81 Lý Chính Thắng, 50 Cao Bá Nhạ, Nguyễn Thị Minh Khai, Đinh Tiên Hoàng... người nghe vẫn có thể trao đổi tại các quán café audio phile, café hi-end... Hơn nữa, theo sự quan sát của tôi thì gần như tiệm đĩa nào cũng có bán các đĩa hoà tấu, các đĩa solo về guitar, piano, violon, saxo... hãy bắt đầu với các đĩa này, đừng e ngại.

Các chương trình như Làn Sóng Xanh, Sao Mai Điểm Hẹn, VTV Bài Hát Tôi Yêu, Bài Hát Việt, Album Vàng... thì được lắng-xê hết mức, còn classic thì năm khi mười họa. Theo anh, lý do là tại đâu?

Điều này thì cá nhân thật khó mà trả lời được. Cái gì cũng có lúc này lúc kia, và thực tế thì ngày càng có nhiều chọn lựa hơn cho người nghe nhạc, thích gì thì chọn nấy mà thôi. Âm nhạc, thể loại nào cũng có cái hay cả. Tuy nhiên, cái gì được trình bày thường xuyên trước công chúng, thì cái đó sẽ được nhiều người ghi nhận. Riêng với âm nhạc classic, để thực sự thích thú hơn, nó đòi hỏi một tìm hiểu hơi chuyên sâu, hơi mất thời gian một chút, cuộc sống tất bật ngày nay thì có vẻ như ít phù hợp.

Bao nhiêu năm gắn kết mình với cây đàn guitar, chơi và soạn nhạc classic, điều gì giúp anh vững tin với chọn lựa của mình như vậy?

Tôi mê guitar và mê nhạc classic, chỉ vậy thôi. Còn hỏi tại sao tôi mê thì chịu, chẳng có cách nào để trả lời. Cũng như tôi có một người bạn mê câu cá, ngày xưa quanh Sài Gòn có nhiều hồ thì đi

SINH 1955. TỐT NGHIỆP THỦ KHOA TRƯỜNG
ÂM NHẠC SÀI GÒN NĂM 1976. 1980 SÁNG LẬP VIÊN
CLB GUITAR CỔ ĐIỂN QUẬN PHÚ NHUẬN.
HƯỚNG DẪN VÀ DẠY GUITAR TỪ 1974 ĐẾN NAY.
NGUYỄN TRƯỜNG KHOA GUITAR TRƯỜNG
ÂM NHẠC DÂN LẬP SÀI GÒN.
TÁC PHẨM: TỬ TẤU CHO GUITAR VÀ ĐÀN DÂY,
TẬP PRÉLUDES, TẬP ROMANCES; VÀ CÁC
TIỂU PHẨM CHO GUITAR, PIANO, VIOLON, FLUTE...
LÀ TÁC GIẢ CỦA NHIỀU BÀI CHUYỂN SOẠN
CHO GUITAR VÀ CŨNG LÀ MỘT NGHỆ SĨ
TRÌNH TẤU GUITAR.

câu gần gần, bây giờ thì phải đi khá xa, nhưng tuần nào cũng đi. Người đó chỉ mê câu cá, chứ không phải mê ăn cá hay mê mua bán cá.

Kinh nghiệm này có phải là tôn chỉ mà dùng để truyền đạt cho các học trò trong hơn 30 năm qua?

Đam mê thì thật khó để hướng dẫn, truyền đạt. Tuy nhiên, với các bạn trẻ mà tôi nhận hướng dẫn, lúc nào tôi cũng dành ra một vài buổi đầu tiên để tâm tình, để giới thiệu về classic, về cây đàn guitar, những ưu nhược của đó. Sau khi đã thông rõ rồi, các bạn ấy sẽ là người quyết định mình có phải phù hợp với classic hay không, để mà theo. Học classic rất

khó, rất mất thời gian, nếu thấy không có nhu cầu thì đừng mất thời gian vô ích.

Anh và một vài người bạn mở café Guitar Gỗ (3F Thích Quảng Đức, F.3, Phú Nhuận) - cũng là để thỏa mãn cái đam mê của mình?

Chúng tôi xem đây là một góc nhỏ - để lắng nghe mình; để mọi người có thể đến tâm tình. Đây cũng là nơi mà tôi hi vọng những người có cùng chuyên môn và sở thích về thơ, nhạc, hoạ... đến chia sẻ cùng nhau. Cách của Gỗ là ngẫu hứng, tâm tình trong một nhóm bạn bè nhỏ, có cùng sở thích..., chứ không phải tổ chức hay trình diễn. *